

Benner for at søge nye Forbindelser og ad disse underlige Veie, vi endnu ikke rigtig have opdaget, — man vil ikke kjendes rigtig ved den ene Piece og slet ikke ved den anden — skulde kunne naae Noget, man vil kalde et parlamentarisk Udslag. Nei Udslaget naaes ikke paa den Maade. Det naaes under Anvendelsen af den aabne Landvei, først naar Velgerne have befolklet Folkethinget saaledes baade fra Valgrettens og Valgbarhedens Side, at det kan magte den Opgave at gjøre Folkethinget til Lyngdepunktet, først da kan der være Tale om at have nogen politisk Indflydelse paa Regjeringens Dannelselse. Men et Forsøg paa fra den aabne, den parlamentariske Vei at komme ud paa, om jeg saa maa sige, politiske Intriger og at tro, at vi ad den Vei kunne naae et parlamentarisk Maal, vil for mig være det Modbydeligste af det Hele. Da hellere vente taalmodig paa en Opreisning i nogle Aar, før man atter kan naae frem paa den aabne Mark, end at gaa de Veie; saa at, dersom det ærede Medlem fra Stege har Ret i, at jeg har havt nogen Indflydelse paa, at deres Gjeringers Maal undslap dem, saa er det mig kjær, at min Tilværelse under disse pinlige Liden har været til nogen Nytte. Jeg mener dermed at have givet alle de Forklaringer, jeg kan give, angaaende min Stilling til og Mening om den Kamp, som de ærede Herrer vilde optage ved ad Underhaandsveien at skabe Alliancer mod deres egne Benner og tidligere Program. Jeg har endnu et Par Ord tilbage med Hensyn til Behandlingsmaaden af Finantsloven. Naar det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) mente, at Finantsloven var Resultatet af et Kompromis, da er det for saa vidt rigtigt, som Kompromiset er fremkommet gennem de offentlige Afstemninger her i Salen. Men naar det ærede Medlem videre mente, at der var den Forskjel paa Behandlingsmaaden ifjor og iaar, at den iaar gav det Udseende af, at man gik en anden Vei, saa tror jeg dog, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at den Maade hvorpaa man behandlede Finantsloven ifjor, idet man begyndte til 2den Behandling med en Slags Kamp-politisk og forklarede Sagerne gennem en Række af positive Punkter paa een Vis, og saa mellem 2den og 3die Behandling ved visse udenfor Finantsudvalget liggende Underudvalg og deres Forbindelse med Landsthinget og dettes med Regjeringen fik en fuldstændig ny Behandling istand, saaledes at man fuldstændig omgjorde Hovedpunkterne til 3die Behandling med en Forklaring af disse Hovedpunkter, som gik i en sikk modsat Retning af 2den Behandling, og derefter en endelig Forklaring af, at det Hele var Folkethingets Finantslov, jeg tror, som sagt, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at det er noget ganske Andet, end at vi frivillig efter Sagens egen Natur til 2den Behandling frem-

satte de Endringsforslag, som vi ville gaa ind paa, vedtage dem og fastholde dem med mindre, i finantfiel Henseende aldeles ubetydelige Rettelser ved 3die Behandling uden at gaa et Haarsbred udenfor den sædvanlige, gennem 30 Aar fulgte Regel for Forhandlingen af Finantsloven og uden at gjøre noget som helst andet Forsøg enten ved Kompromis eller ved Pres paa de andre Regjeringsfaktorer end det, der kan ligge i Sagens egen Natur og i Finantslovens egen Vægfærdighed. Det ærede Medlem kaldte denne Folkethingets Stilling til Finantsloven et Skin, det er et Bevis paa, hvorvidt han er kommen bort fra den rette Betragtning af denne vigtige Sag. Min Betragtning er nu den, at skulle vi reise Folkethingets Stilling til Finantsloven igjen efter de nærmest foregaaende Mars Nederlag, saa skal det ske paa den Maade, som vi her tage Sagen paa, saa skal det ske ved en fornuftig 2den Behandling, der skal blive Hovedbehandling, og selv om En eller Anden kunde mene, at der var et eller andet Punkt, hvorpaa han gjerne vilde have sparet enkelte Hundredetusinde Kroner, saa er det et saa underordnet Spørgsmaal i Forhold til atter at vinde Folkethingets Indflydelse paa Finantsloven tilbage — den, som de Herrer forstjerte ifjor —, at jeg ikke skal undlade, naar jeg skal have nogen Indflydelse paa Sagen, at følge det samme saglige Spor og den samme Fremgangsmaade, som jeg har fulgt iaar. De Herrer ville altsaa forstaa af min og mine Benners Politik, at, hvormeget de end tale paa den ene eller den anden Maade, gjør det intet Indtryk paa os og vil intet Indtryk gjøre, selv om de tage alt det bort fra os, baade her og udenfor Salen, som finder Behag i denne Politik, som de Herrer have opført i de sidste to Aar. De maa tage det Altsammen, thi jeg tjener ikke det Slags Demokrati, og der bliver nok tilbage for os, der med os ville arbejde som Mindretal for at faae de Smuler, som vi kunne faae igjennem under de nuværende Forhold. Jeg vil gjerne tro, at de store Reformere komme til at vente, indtil Folket kommer med og indtil vi med Liden have faaet reist et Demokrati, der forstaaer at anlægge en Politik, som det er i Stand til at føre igjennem. Med den Udsigt til fremdeles i denne Valgperiode at komme til at staa mod de ærede tappre Medlemmer her i Thinget, vil jeg altsaa gjøre min Del, forsaavidt jeg skal have Mere at gjøre med de Arbejder, som her ligger for. De Herrer ville finde mig saaledes fremdeles, og det er overveiet, det er ikke løst henkastet. Det Demokrati i Danmark, som vil have min og, jeg tror at turde sige, mine Benners Bistand, de maa forlænge den engang gaaede Vei, indtil det giver os et andet Folkething. At danne et Flertal i en Kamp sammen med dem, der, hvergang der er Tale om, at Noget skal holde ud, gaa ud af Kampen og